



Mintys Švenčiausiojo Sakramento adoracijai

Parengė ses. Felicija Grybaitė (Kristaus Karaliaus Merginų diakonų kongregacija)
ir Kernavės Švč. Mergelės Marijos Škaplierinės parapijos Teofiliaus Matulionio maldos būrelis

Švč. Sakramento išstatymo, adoracijos ir palaiminimo apeigos atliekamos vadovaujantis apeigynu „Šventoji Komunija ir Eucharistijos slėpinio kultas ne Mišių metu“ (Lietuvos Vyskupų Konferencijos leidinys, Vilnius, 2005). Per adoraciją galima pateikti Arkivyskupo Teofiliaus Matulionio metams skirtas mintis, tarp jų paliekant tylos asmeninei maldai.

NEVERK

(Perskaitoma Lk 7, 11–17)

Viešpatie, ateidami pas Tave, mes atsinešame
ne vien džiaugsmą, gyvenimo palaimą...
Atsinešame dažnai ir ašaras,
kurias išspaudžia patirti išbandymai.
Ateiname pas Tave, ištikimiausią mūsų sielos draugą.

Žmogus, pastebėjęs kito veide liūdesio šešėlį,
dažnai nepajėgia nusileisti į jo dvasios gelmes.
Tik Tavoji, Jėzau, Širdis visada jautri kiekvieno skausmui.
Ir Tu verkei – prie Lozorius kapo, verkei dėl būsimų Jeruzalės nelaimių...
Gailestis suspaudė Tavo širdį ir prie Najino vartų.
Ašaros, įspaustos netekties skausmo,
motinų ašaros dėl paklydusių sūnų ar dukterų,
našlaičių ir vaikų ašaros...

Vien Tu, Viešpatie, prisilietęs prie sužeistos širdies,
gali ją paguosti ir grąžinti ramybę,
gali net kančioje įspausti išganingąjį savo malonės ženklą.

Nuolatine savo globa, Viešpatie,
lydėjai garbingąjį Teofilijų jo Golgotos kelyje.
Ištikimasis apaštalas priėmė savąją kančią kaip Tavo dovaną.
Pro brutalių pažeminimų ir kankinimų gausybę
suspindo gražiausi jo dorybių žiedai –
kantrybė, jautrumas ir pasiaukojimas kitiems, net priešų meilė.

Suklupęs prieš tabernakulį, garbingasis Teofilius
čia sėmėsi jėgų ir drąsos
pasiekti giliausią fizinės ir dvasinės kančios bedugnę –
be skundų, su gilia ramybe ir nepalaužta dvasia.
Sudėjęs savo auką į Tavo, Viešpatie, rankas,
ne vienai sielai laimėjo dieviškosios malonės prisilietimą.

Meldžiame Tave, Viešpatie,
pašalink nekaltų vaikų kančias, išgydyk sužeistas širdis,
Nušluostyk motinų ašaras,
prikeldamas iš dvasinės mirties jų sūnus ir dukras,
skendinčius pražūtinguose malonumuose bei priklausomybėse.

Kaip dažnai ir mūsų gyvenimą aptemdo išbandymai,
kurių prasmės negalime suvokti.

Meldžiame, Jėzau, padėk juos pakelti kantriai,
maldos ir aukos dvasia atsiduodant Tavo valiai.

Kai mūsų siaurąjį žemės kelią užstoja tamsūs šešėliai,
Tavasis prisilietimas teperkeičia juos auka,
kad pasaulyje mažiau lietuši ašarų.

Mokyk, Viešpatie, mus nepavargti skausme ir kančioje taip,
kaip Marija, nes ji nepavargo mylėdama.

Sudžiūvusios duonos karoliukais – Rožinio vėriniu –
tarp sugrubusių pirštų malšino savo nuovargį
garbingasis Teofilus kalėjimo vienutėse.
Neblėstantis apaštalo uolumas skatino jį likti kartu su visais,
nes girdėjo, jog tikintieji,
„netekę kunigų, nori turėti juos arti savęs, kad ir kalėjime...“

Ištikimasis ganytojas buvo pasiryžęs atiduoti save,
kad galėtų šluostyti bedievybės priespaudą kenčiančiųjų ašaras.
Neverk, bet tikėk ir rasi tame paguodą.

Amen.